

Nejednali v záblesku idealismu, ale z hluboko usazeného pocitu hrůzy z čehosi strašlivého v bezforemném labyrintu (post)modernity...

Autor: Chet

Když jsem vyrůstal na americkém venkově, člověk běžně slyšel historiky o lidech, kteří prožili celý život ve městech a na předměstích, ale venkov si idealizovali natolik, že se rozhodli tam přestěhovat. Představa opečovávané zahrady, těsně spjatého společenství, kde se všichni znají a dětí hrajících si venku s polodivokými kočkami evokuje natolik přitažlivou vizi staré americké kultury („Americana“), že ji ani moderní média nedokáží úplně zadusit. Jakmile se myšlenka přetaví ve skutečnost, špinavá, štiplavá realita velké zahrady, péče o domácí zvířata a neustálých maloměstských drbů vykresluje pohled i způsob života dosti odlišný. Tabu velkého města neplatí a místo nich je třeba osvojit si celou novou sadu zvyklostí. Po vlně exodů z poslední doby z měst, kde si až příliš zblízka přičichli k diverzitě, mělo hodně lidí za to, že nová generace se bude muset naučit tytéž obtížné lekce – nebo se pokusí otrávit své nové domovy přivezeným jedem, který je vyhnal z původních domovů.

Asi před měsícem jsem se bavil s manželským párem, oba pracují jako realitní makléři v jednom americkém velkoměstě. Seděli jsme s nimi i s mou ženou u stolu v očekávání, že si vyslechneme příběhy o nadšených klientech, kteří se díky boomeru na trhu s nemovitostmi topí v penězích. Místo toho ale mluvili v mnohem tlumenějším, málem smutečným tónu.

„Ne,“ vysvětloval muž, „ve skutečnosti se to má úplně jinak. Tak devadesát procent našich klientů se snaží prodat, aby mohli z města odejít.“

Okamžitě mi vytanula na mysli rodina známých, kteří se přistěhovali, pokusili se chovat slepice pro vejce, jen aby na celé čáře selhali, pokusili se je porazit na maso – a zůstaly jim v rukou jen kůže a kosti. Tuší tihle lidé alespoň zhruba, do čeho se pouští?

Vysvětlil mi, že nejde o vyznavače scénářů blízké zkázy, lidi neznalé reality venkovského života, ani lidi přímo zasažené rasovými nepokoji posledních měsíců, jako spíš o obyčejné lidi sužované pocitem, že se blíží něco strašného. Některé z nich zná dlouhé roky a jejich zájmy se prý nijak nevymykají průměru. Politicky většinou patří lehce napravo, ale v žádném případě neflirtují se skutečnou pravicí. Nedávají si za cíl vybudovat nové společenství nebo jen dosáhnout soběstačnosti obživou z půdy. Jejich plán, pokud lze o něčem takovém vůbec mluvit, by se dal popsat jako pokus zmizet zbytku společnosti z radaru. Nejednali v záblesku idealismu, ale z hluboko usazeného pocitu hrůzy z čehosi strašlivého v bezforemném labyrintu (post)modernity. Stejně jako při setkání s lovecraftovským monstrem se jim jako jediná možnost jeví utéct a pokusit se stát neviditelným.

Přestože mě to poněkud vyděsilo, považoval jsem to za sice zajímavou, ale ojedinělou zkušenost, dokud mi při rozhovoru před pár týdny další rodina blízkých nepopsala, že se stěhují pryč z úplně stejných důvodů. Nesnažili se předestřít nějaké vzletné motivace pro ctnostnější život v sepětí s půdou, naznačovali tuto volbu spíše jako nutnost pro ty, kdo chtějí přežít to, co přichází. Neunikla jim rostoucí radikalizace jejich předměstské čtvrti, kde se z jejich sousedů postupně stali fanatici cizí a podivné ideologie.

Pokud se na chvíli zastavíme a ohlédneme, není tak těžké pochopit ovzduší všeobecné zkázy. **Covidové šílenství**, které proměnilo levičácké sousedy v rádoby donašeče Stasi, vše jen urychlilo s tím, jak tato nově nabytá moc spoustě lidí zachutnala. Řada obyvatel předměstí tak už nevidí své sousedy, kteří si před dům vyvěšují vlajky duhové hrdosti, jako nějakou drobnou mrzutost, ale jako existenční ohrožení. Z někdejších předměstských sousedů s odlišným náhledem na politiku se stali nesmiřitelní nepřátele bez vidiny mírumilovného řešení.

Státem sponzorované násilí dostalo zelenou: zmatek a násilnosti, které zažehly centra velkoměst, nakonec nevyhnutelně dojdou i na předměstí – a nezáleží, kolik máte v domě zbraní, když vám na příjezdovou cestu z obrněných aut vyskáče zásahovka, připravená vyrazit vaše domovní dveře za tu nehoráznou drzost zastřelit při obraně své rodiny vetřelce, který se vám vloupal do domu. Budte si jistí, že soused s **BLM** praporem v okně přechočné poví místní televizi, že jste si to jako bílý rasista zasloužil.

Odpověď všem, kdo na tyto „uprchlíky“ ze společnosti hledí spatra a vyzývají je, aby se raději organizovali, je vcelku snadná. V závislosti na úhlu pohledu a časovém měřítku je totiž buď moc pozdě – nebo moc brzy. Každý pokud o vybudování formální organizace podle starých pravidel totiž dnes okamžitě přiláká pozornost nesouměřitelně mocnějšího a nepřátelského oponenta a k tomu poutat na sebe přílišnou pozornost zůstává režim stále ještě příliš stabilní.

Čas jít cestou formální organizace mas vypršel tak někdy před dvaceti lety. Federální vláda demonstrovala, že na vyhledání a neutralizaci jakékoliv formální organizace, již lze jakýmkoliv způsobem označit za extremistickou, nebude váhat vynaložit jakékoliv prostředky. Zrušení účtu v bance, zařazení na seznam osob, které letecké společnosti nevpustí na palubu nebo masově sledovaný účet na sociálních sítích – to vše dramaticky snižuje vaše šance na přežití. Pro většinu lidí, kteří mají co ztratit, to za to riziko nestojí.

Pro všechny, kdo se snaží přežít, může tak být proces organizace pouze neformální, probíhající vědoucími příkvytnutími, utužený pokrevními vazbami a společnou prací na zajištění základních životních potřeb na lokální bázi. Čas pro masové organizování přijde až po zhroucení a před touto nevyhnutelností není úniku. Teprve tehdy, až budou mít stávající mocenská centra plné ruce práce vzájemným bojem o trosky současného uspořádání, může organizovaný disent pomýšlet na zásadnější úspěch.

Když jsem byl ještě mladý a hloupý, naivně jsem věřil, že odejdu do velkého města a tam navzdory vší pravděpodobnosti prorazím. Velkoměsto jsem viděl jako záplavu příležitostí pro setkávání s novými lidmi, budování konexí a rozšiřování obzorů dobře smýšlejícího, ale přece jen provinčního kluka z maloměsta. Když se ale dnes podívám na své sousedy, z nichž jednomu nad domem vlaje intersekcionalní vlajka a další se zase chlubí, že „věří“, stále zřetelněji mi dochází, že „prorazit“ – nebo vlastně jen přežít – nejspíš bude znamenat nutnost vrátit se ke svým venkovským kořenům a ztratit se z radaru.

Článek *The Disappearing Americans* vyšel na stránkách *The American Sun* 2. srpna 2021.